

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a soudců Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry a JUDr. Aleše Korejtky ve věci

žalobkyně: **Okrašlovací spolek čelákovický**, IČO 02206820,
sídlem náměstí 5. května 2055, 250 88 Čelákovice
zastoupený JUDr. Jaromírem Kyzourem, advokátem,
sídlem Lublaňská 398/18, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**,
sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2024, č. j. MZP/2024/230/1157,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 3. 7. 2024, č. j. MZP/2024/230/1157, se ve výroku 1, jímž bylo rozhodnuto o odvolání žalobkyně ze dne 3. 4. 2024, ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni k rukám jejího právního zástupce JUDr. Jaromíra Kyzoura, advokáta, náklady řízení ve výši 9 800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím uvedeným ve výroku tohoto rozsudku žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 21. 3. 2024, č. j. KUPA-3343/2024-8, kterým bylo rozhodnuto, že záměr „Cykloturistická základna Pod Klepáčem“ nemůže mít významný vliv na životní prostředí a veřejné zdraví a nepodléhá posouzení vlivů na životní prostředí podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o posuzování vlivů na životní prostředí“).
2. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v níž namítla, že proti prvostupňovému rozhodnutí podala blanketní odvolání a v něm uvedla, že se jeho odůvodnění chystá doplnit. Dle žalobkyně ji žalovaný byl povinen vyzvat k doplnění důvodů odvolání a stanovit jí k tomu přiměřenou lhůtu. Žalovaný tak však neučinil a bez dalšího o odvolání rozhodl, čímž zatížil řízení vadou, pro kterou musí být jeho rozhodnutí zrušeno.
3. Žalobkyně také uplatnila obsáhlé námitky vztahující se k věci samé. Ve stručnosti lze tyto námitky shrnout tak, že nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v řízení nebyl hájen veřejný zájem na ochraně životního prostředí a bylo rozhodnuto na základě nedostatečných a neaktuálních podkladů, které jsou ve vzájemném rozporu.
4. Z výše uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na závěrech obsažených v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný je nadto přesvědčen, že v situaci, kdy žalobkyně avizovala, že blanketní odvolání doplní, nebyl povinen ji vyzývat k doplnění důvodů odvolání. Žalovaný rozhodl po třech měsících od podání odvolání. Žalobkyni tedy nic nebránilo v tom, aby v průběhu této doby odvolání doplnila.
6. K námitkám žalobkyně proti samotnému záměru žalovaný uvedl, že se jedná o námitky, které žalobkyně vznesla již ve zjišťovacím řízení, a které byly prvostupňovým orgánem vypořádány. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
7. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
8. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro rozhodnutí podstatné skutečnosti.
9. Správní orgán I. stupně po provedeném zjišťovacím řízení učinil závěr podle § 7 odst. 6 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, že předložený záměr „Cykloturistická základna Pod Klepáčem“ nemůže mít významný vliv na životní prostředí a nepodléhá posouzení vlivů na životní prostředí podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.
10. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž uvedla, že se odvolává v celém rozsahu a že z časových důvodů nemůže vypracovat podrobné odůvodnění svého odvolání, protože vyřizuje komunikaci s jinými úřady a orgány. K tomu doplnila, že odůvodnění odvolání zašle dodatečně, ne však dříve než k datu 22. dubna 2024. Odvolání podal také

Český svaz ochránců přírody Šumperk, který ovšem není účastníkem tohoto soudního řízení.

11. Správní orgán I. stupně po obdržení obou odvolání oznámil veřejnou vyhláškou, kde je možné se s jejich obsahem seznámit a vyjádřit se k nim, k čemuž stanovil lhůtu 10 dnů. K odvoláním se nikdo nevyjádřil a odvolatelé je nedoplňli. Správní orgán I. stupně proto po uplynutí výše uvedené lhůty podle § 88 správního řádu předal odvolání se svým stanoviskem žalovanému.
12. Žalovaný dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s právními předpisy, a proto odvolání žalobkyně (i druhého odvolatele) zamítl podle § 90 odst. 5 správního řádu.
13. Podle § 82 odst. 2 věty první správního řádu odvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo.
14. Podle § 37 odst. 3 správního řádu nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.
15. Mezi účastníky řízení není sporné, že žalobkyně podala včasné odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ve kterém uvedla, že z časových důvodů nemůže vypracovat podrobné odůvodnění svého odvolání a že odůvodnění zašle dodatečně. Rovněž je nesporné, že toto odvolání žalobkyně nedoplnila a žalovaný ji k doplnění nevyzval.
16. Soud se tak nejprve zabýval tím, zda měly správní orgány povinnost žalobkyni k doplnění odvolání, resp. odvolacích důvodů, vyzvat.
17. Jak bylo uvedeno výše, podle § 82 odst. 2 věty první správního řádu musí odvolání mimo jiné obsahovat také údaje o tom, v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí. Z podaného odvolání však plyne jen to, že žalobkyně brojila proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a to v celém rozsahu.
18. Vyjádření obecného a blíže nespecifikovaného nesouhlasu s rozhodnutím však neodpovídá na otázku, v čem odvolatelka (žalobkyně) spatřuje rozpor s právními předpisy či nesprávnost rozhodnutí. Odvolání tak postrádá podstatnou náležitost, která je vyžadována v § 82 odst. 2 správního řádu.
19. Otázkou postupu správních orgánů v případě blanketních odvolání, resp. postupem správních orgánů v případech absence některých z náležitostí dle § 37 odst. 2 či § 82 odst. 2 správního řádu, se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. Dospěl přitom k závěru, že „vzhledem k tomu, že odvolání je podáním ve smyslu § 37 správního řádu, a s ohledem na § 93 odst. 1 správního řádu, podle něž se pro řízení o odvolání použijí obdobně ustanovení hlav I až IV, VI a VII druhé části správního řádu, je nutno uzavřít, že nemá-li odvolání některou z náležitostí vyplývajících z § 37 odst. 2 a z § 82 odst. 2 správního řádu, je správní orgán povinen postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu tak, že pomůže odvolateli nedostatky odstranit nebo jej k jejich odstranění vyzve a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu“ (srov. jeho rozsudek ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 As 4/2009-53).

20. Obdobně v rozsudku ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 99/2010-67, Nejvyšší správní soud uvedl, že nepostupoval-li správní orgán v případě absence některé z náležitostí vyplývajících z § 37 odst. 2 a z § 82 odst. 2 správního řádu výše uvedeným způsobem, tedy podle 37 odst. 3 uvedeného zákona, zatížil správní řízení vadou, jež byla způsobilá vyvolat nezákonnost rozhodnutí. Tento právní názor je zachován i v současné judikatuře Nejvyššího správního soudu, z níž lze odkázat např. na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 7 As 40/2018-33, ze dne 20. 3. 2019, č. j. 6 As 248/2018-34, ze dne 6. 6. 2019, č. j. 7 As 68/2019-33, či ze dne 27. 8. 2020, č. j. 4 As 55/2020-31.
21. Lze tak shrnout, že správní orgány byly povinny žalobkyni k doplnění odvolání, resp. odvolacích důvodů, vyzvat. Správní orgány však tímto způsobem nepostupovaly a neučinily kroky pro odstranění vad odvolání podle § 37 odst. 3 správního řádu. Tato povinnost správních orgánů přitom vyplývá nejenom z ustálené judikatury správních soudů, ale i z výše citovaných ustanovení správního řádu. Řízení tak bylo zatíženou vadou podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. [srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2015, č. j. 3 As 142/2014-34].
22. Na výše uvedených závěrech o povinnosti správních orgánů vyzvat žalobkyni k doplnění odvolání nic nemění ani skutečnost, že žalobkyně sama avizovala, že má v úmyslu odvolání blíže doplnit. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2017, č. j. 7 As 28/2017-23, ve kterém byla řešena obdobná situace. Nejvyšší správní soud dovodil, že „na závěru o povinnosti stěžovatele postupovat v souladu s § 37 odst. 2 správního řádu nemění nic ani to, že žalobce deklaroval vědomost o nedostacích svého odvolání a avizoval, že odvolání doplní. Pro řádný průběh odvolacího řízení je nezbytné, aby odvolací orgán případně deklaroval, že nepovažuje odvolání za úplné (obsahující všechny zákonné náležitosti) a v jakém rozsahu je třeba odvolání doplnit. Nelze totiž obecně vyloučit, že odvolatel posléze změní svůj původní úsudek o neúplnosti podaného odvolání a vzhledem k tomu, že mu odvolací orgán nevytkl žádné nedostatky, bude očekávat projednání odvolání v původní podobě. Názor odvolacího orgánu o neúplnosti podaného odvolání bez předchozího upozornění by pak mohl pro něj být nepřipustně překvapivým“. Závěry citovaného rozsudku jsou podle soudu aplikovatelné i na nyní projednávaný případ.
23. K tvrzení žalovaného, že rozhodl až po třech měsících od podání odvolání, a proto žalobkyni nic nebránilo v tom, aby v průběhu této doby odvolání doplnila, soud uvádí, že na zákonnost postupu odvolacího orgánu, který bez znalosti odvolacích námitek o odvolání meritorně rozhodne, nemá vliv délka časového úseku od podání odvolání do vydání rozhodnutí o odvolání (srov. právní větu z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové-pobočky v Pardubicích ze dne 14. 2. 2008, č. j. 54 Ca 1/2008-30, publikovaného ve Sbírce NSS pod č. 1578/2008).
24. Vzhledem k tomu, že správní orgány žalobkyni k odstranění vad blanketního odvolání nevyzvaly, postupoval soud zcela v intencích uvedené konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu a napadené rozhodnutí ve výroku, kterým bylo rozhodnuto o odvolání žalobkyně, pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. bez jednání zrušil. Žalobkyně byla úspěšná s uplatněním svojí námitky procesněprávního charakteru, která mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Zbývajících žalobními námitkami hmotněprávního charakteru (odvozenými od tvrzené žalobní legitimace podle § 65 odst. 1 s. ř. s.) se soud nezabýval, neboť jejich vypořádání bylo za daných okolností nadbytečné. V dalším řízení je podle § 78 odst. 5 s. ř. s. žalovaný vázán právním

názorem soudu vysloveným v tomto zrušujícím rozsudku (tzn., že žalovaný žalobkyni vyzve k odstranění vad podaného odvolání a o odvolání následně rozhodne).

25. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle zásady úspěchu ve věci (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobkyni účelně vynaložené náklady soudního řízení, tj. soudní poplatek za podání návrhu a náklady právního zastoupení žalobkyně podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „advokátní tarif“). Náklady právního zastoupení představuje odměna právního zástupce žalobkyně za 2 úkony právní služby, konkrétně se jedná o převzetí a přípravu zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) a sepis žaloby podle § 11 odst. 1 písm. d) podle § 7 bodu 5. ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu ve výši 6 200 Kč [2 x 3 100 Kč]. Náklady řízení tvoří rovněž paušální náhrada hotových výdajů za 2 úkony právní služby podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, a to ve výši 600 Kč. Dále krajský soud přiznal žalobkyni právo na náhradu zaplaceného soudního poplatku za podání návrhu ve výši 3 000 Kč podle položky 18 odst. 2 písm. a) přílohy zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Celkové náklady řízení tak činí 9 800 Kč. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení k rukám jejího právního zástupce, a to podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/196 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), ve spojení s § 64 s. ř. s. Soud k náhradě nákladů řízení stanovuje přiměřenou lhůtu v délce 30 dnů podle § 160 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 12. února 2025

JUDr. Petra Venclová, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu